

MOTÝĽ

ASHLEY POSTON

Mŕtvi romantici

Mrtvi
romantici

ASHLEY POSTON

Mrtvi romantici

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Dead Romantics

Copyright © 2022 by Ashley Poston
All rights reserved.

Cover illustration © freepik

Preložila © Ivana Kopisová, 2024

Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová

Návrh obálky a grafická úprava: Milan Malý, Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-369-9

*Všetkým autorkám a autorom, ktorým sme uverili,
že existujú šťastné konce.*

NAPÍSAĽI O KNIHE

Mŕtvi romantici

„Túto knihu som si zamilovala. Nádherný uštipačný príbeh plný nádherných uštipačných postáv. Milujem hlavné hrdinky ako Florence – je sympatická, milá a nájdete sa v nej. Pri jej príbehu, v ktorom sa znovu učí ľúbiť, som si často zapišťala, povzdychla si, ale aj sa zasmiala. *Mŕtvi romantici* sú ako nádherná skladačka – na konci všetky jej kúsky dokonale zapadnú do seba a vytvoria nádherný obrázok, ktorý je dojemný, vtipný, berúci dych, zasnený a plný nádeje.“

– Ali Hazelwood, autorka bestselleru podľa
New York Times *Hypotéza lásky*

„*Mŕtvi romantici* sú úžasným a nečakaným prekvapením. Táto kniha je taká výrečná, bizarná a zábavná, že jej stránky sa isto budú aj ligotať (ale čiernymi trblietkami).“

– Christina Lauren, autorka bestselleru podľa
New York Times *Falošné medové týždne*

„Pri tejto knihe som sa zamilovala, potom mi zlomila srdce a dvakrát ho pozliepala. Podlamovali sa mi z nej kolená. Strašidelne romantický a vtipne dojemný príbeh. Ashley Poston vie, čo robí.“

– Gwenda Bond, autorka bestselleru podľa New York Times *Not Your Average Hot Guy*

„V *Mŕtvych romantikoch* sa snúbi toľko vecí, ktoré milujem – excentrická hlavná hrdinka, znovunájdená rodina, útulné malé mestečko, fanfikcia, DUCHOVIA (!!!) – a všetky ich predstavuje so sviežou, s vtipnou a modernou zápletkou. Pre túto romantickú komédiu sa oplatí položiť život!“

– Rachel Hawkins, autorka bestselleru podľa New York Times *Reckless Girls*

ZAČIATOK

Pochovaný príbeh

VZADU V ĽAVOM ROHU pohrebného ústavu Posledné Daystvo sa pod pár uvoľnenými parketami skrývala kovová škatuľka plná starých zošitov. Ak by ste ich našli, iste by ste ich považovali za pubertálne čarbanice sexuálne frustrovanej tínedžerky posadnutej Lestatom alebo tým chlapíkom z *Aktov X*.

Ak vám nevadia duchovia, upíri, krvavé prísahy, kožené nohavice a pravá láska, tie príbehy boli vlastne celkom dobré.

Asi by ste sa čudovali, prečo by niekto schovával zošity zaplnené oplzlou fanfikciou pod podlahu storočného pohrebného ústavu. Nikdy však nepochybujte o tínedžeroch, nikam to nevedie.

Skryla som ich tam, pretože... Nuž, proste som ich tam skryla, dobre? Keď som odišla na výšku, chcela som túto časť svojej osobnosti pochovať. Bola to moja podivná temná stránka ako vystrihnutá z *Addamsovcov*. A aké miesto by bolo vhodnejšie než pohrebný ústav?

A takmer mi to aj vyšlo.

Ghostwriterka

KAŽDÝ DOBRÝ PRÍBEH skrýva nejaké tajomstvá.

Aspoň tak ma to učili. Niekedy sú o láske, inokedy o rodine či vražde. Niektoré sú také bezvýznamné, akoby ani neboli tajomstvami, no toho, kto ich musí držať v tajnosti, ťažia priam monumentálne. Každý má tajomstvá a za každým z nich je nejaký príbeh.

A v mojej hlave má každý príbeh šťastný koniec.

Keby som bola hlavnou hrdinkou príbehu, priznala by som sa k trom tajomstvám.

Prvé: už štyri dni som si neumyla vlasy.

Druhé: moja rodina vlastní pohrebný ústav.

A tretie: som ghostwriterka a píšem bestsellery kritikmi uznávanej autorky prestížnych romantických kníh Ann Nicholsovej.

A nesmierne meškám na stretnutie.

„Podržte mi dvere!“ zakričala som, keď som prebehla popri bezpečnostnej službe na recepcii smerom k výťahom.

„Slečna!“ skríkol za mnou zmätený strážnik. „Musíte sa nahlásiť! Nemôžete len tak...“

„Florence Dayová! Vydavateľstvo Falcon House. Zavolajte Erin, povie, že ma môžete pustiť,“ prehodila som cez rameno a vkĺzla som do výťahu s kaktusom v ruke.

Kým sa dvere zatvárali, rastlinu si premeriaval prešedivený muž v elegantnom obleku.

„Darček pre môjho nového šéfredaktora, chcem si ho získať,“ povedala som mu, aby vedel, že bežne so sebou všade nosím malé sukulenty. „Rozhodne nie je môj, ja zahubím všetko, čoho sa dotknem. Už mám na svedomí tri kaktusy.“

Muž si zakryl ústa, odkašľal si a odvrátil sa odo mňa. Žena na druhej strane výťahu ma hádam chcela utešiť, a tak povedala: „To je milé, drahá.“

Znamenalo to, že je to otrasný darček. To som vlastne aj vedela, ale pridľho som čakala na nástupišti na linku B, chytila ma mierna panika, keď som telefonovala s bratom, a okolo sa prešuchtala nízka babička s natáčkami vo vlasoch, ktorá po dolári predávala kaktusy. A ja z nervozity nakupujem. Väčšinou knihy, ale zjavne aj rastliny.

Muž v elegantnom obleku vystúpil na dvadsiatom poschodí a pani, ktorá mi podržala výťahové dvere, na dvadsiatom siedmom. Skôr ako sa za nimi zavreli dvere, nahliadla som do ich svetov s dokonalým bielym kobercom či naleštenou drevenou podlahou a so sklenenými vitrínami, na ktorých nehybne stáli staré knihy. V budove bolo viacero vydavateľstiev, ktoré vydávali rôzne publikácie online či v tlači, na jednom z pochoďí dokonca sídlila aj redakcia novín. Možno som sa vo výťahu viezla s vydavateľom Nory Robertsovej a ani o tom neviem.

Vždy keď som do vydavateľstva prišla, uvedomovala som si, že každý, kto ma zbadá vo vŕzgajúcich balerínach, v štopkanych pančuchách a priveľkom károvanom kabáte, hneď usúdi, že sa sem vôbec nehodím.

Nezazlievam im to. Mám ledva stopäťdesiatosem centimetrov a pri výbere oblečenia skôr stavím na pohodlie než na štýl. Moja spolubývajúca Rose vždy žartuje, že som osemdesiatročná žena v tele dvadsaťosemročnej.

Niekedy sa tak aj cítim.

Nič nedefinuje moju dobrodružnú povahu tak ako môj ortopedický vankúš a actimel vo vínovom pohári.

Keď sa dvere výťahu otvorili na tridsiatom siedmom poschodí, bola som už sama a kaktus som zvierala ako záchranné koleso na mori. Priestory vydavateľstva Falcon House boli dokonale čisté a biele. Vstupnú chodbu po oboch stranách lemovali podsvietené knižnice, na ktorých sa vydavateľstvo pýšilo všetkými bestsellermi a literárnymi veľdielami, ktoré v ňom vyšli počas jeho sedemdesiatpäťročnej histórie.

Aspoň polovicu ľavej steny pokrývali knihy Ann Nicholsovej – *Potápačova dcéra*, *Les snov*, *Večný domov*. Moja mama sa nad nimi rozplývala, keď som ešte ako tínedžerka písala oplzlú fanfikciu o Lestatovi. Vedľa nich ležali Annine novšie knihy – *Pravdepodobnosť lásky*, *Záletníkov sprievodca dvorením* (na tento názov som bola najviac hrdá) a *Bozk pod hviezdou* *kulisou*. Cez sklo knižnice sa moja tvár odrážala na obaloch kníh. Bledá a nevyspatá mladá žena so špinavými blond vlasmi v drdole a s tmavými kruhmi pod unavenými hnedými očami. V priveľkom béžovom svetri a vo farebnom šále som skôr vyzerala ako návštevníčka klubu pletenia a nie jedného z najvýznamnejších vydavateľstiev na svete.

Technicky sem bola pozvaná Ann Nicholsonová, nie ja. Všetci si mysleli, že som len jej oddaná asistentka.

Stretnutie však čakalo mňa.

Trápne som postávala na recepcii s kaktusom pritisnutým na hrudi a čakala som, kým tmavovlasá recepčná Erin so

zdvihnutým prstom dotelefonuje. Riešila dáky šalát na obed. Keď konečne zložila, zdvihla zrak od obrazovky a spoznala ma. „Florence!“ pozdravila ma so širokým úsmevom na tvári. „Rada ťa vidím nažive! Ako sa má Rose? Včerajšia párty bola brutálna.“

Skoro ma striaslo, keď som si spomenula, ako sme sa s Rose o tretej ráno tackali domov. „Bolo to fakt niečo.“

„Prežila to?“

„Rose už prežila aj horšie.“

Erin sa zasmiala. Potom sa obzrela po recepcii, akoby niekoho hľadala. „Pani Nicholsová to dnes nestihne?“

„Och, nie, tá je v Maine a rieši tam... mainské záležitosti.“

Erin pokrútila hlavou. „Ktovie, aké to je. Byť Ann Nicholsovými a Stephenmi Kingmi tohto sveta.“

„Musí to byť fajn,“ prikývla som. Ann Nicholsová neopustila ostrovček v Maine už hádam päť rokov. Aspoň odkedy pre ňu píšem.

Stiahla som si farebný šál, ktorý som mala omotaný okolo úst a krku. V New Yorku sa už zima skončila, ale pred začiatkom jari si mesto vždy ešte raz mrazivo vydýchne a, samozrejme, muselo to byť práve dnes. Pod kabátom som sa už začínala od nervozity potiť.

„Jedného dňa mi povieš,“ dodala Erin, „ako si sa stala asistentkou Ann Nicholsovej.“

Zasmiala som sa. „Už som ti to vravela – cez inzerát.“

„To ti neverím.“

Mykla som plecóm. „*C'est la vie.*“

Erin bola odo mňa o pár rokov mladšia a stôl jej hrdo zdobil diplom z publicistiky z Kolumbijskej univerzity. S Rose sa spoznala už dávnejšie cez zoznamku, párkrát si to spolu rozдали, ale teraz sú vraj výhradne len priateľky.

Erin na stole začal zvonit' telefón, a tak len rýchlo prehodila: „V každom prípade, môžeš ísť, cestu si pamätáš, však?“

„Samozrejme.“

„Super. Veľa šťastia!“ povedala a telefón zdvihla tým najprofesionálnejším hlasom určeným na rozhovor so zákazníkmi. „Dobrý deň, vydavateľstvo Falcon House, pri telefóne Erin...“

Ďalej som už šla na vlastnú päť.

Cestu som poznala, lebo bývalú šéfredaktorku som navštívila toľkokrát, že chodbami by som prešla aj so zaviazanými očami. Tabitha Margravesová nedávno odišla do dôchodku. Horšie si to už načasovať nemohla. Čím viac som sa blížila ku kancelárii, tým pevnejšie som zvierala ten úbohý kaktus.

Tabitha vedela, že pre Ann píšem ja. Vedela to len ona a Annina agentka. Teda okrem Rose, ale tá sa nepočíta. Prezradila to Tabitha aj novému šéfredaktorovi? Bože, azda áno! Inak bude naše prvé stretnutie o to trápnejšie.

Kancelárie delili od chodby nepriehľadné sklenené steny, ktoré mali zaistiť súkromie, ale vôbec sa im to nedarilo. Počula som tiene redaktorov, marketérov a propagátorov hovoriť pološeptom o akvizíciách, marketingových plánoch, zmluvných záväzkoch, turné, presmerovaní peňazí z rozpočtu jednej knihy do rozpočtu inej.

O vydavateľských záležitostiach, o ktorých sa často nehovorilo.

Vydavateľský biznis pôsobí veľmi romanticky na každého, kto v ňom nepracuje. Keď ste jeho súčasťou, rýchlo sa zmení na podnikateľské peklo.

Prešla som popri pár asistentoch redaktorov sediacych v otvorenom priestore rozdelenom na kóje sklenenými priečkami. Vyzerali úplne vyčerpane, na stoloch sa im až po vrch

priečok kopili rukopisy a obedovali mrkvu s hummusom. Erin asi neobjednala šaláty aj pre nich, asistenti redaktorov si nemohli dovoliť objednávať si každý deň obed. Kancelárie boli zoradené hierarchicky – čím ďalej na chodbe, tým vyšší plat. Na konci chodby som kanceláriu takmer nespoznala. Na dverách už nevisel kvetinový veniec pre šťastie a na sklenej stene už neboli nálepky s heslami ako „NESKÚŠAJ TO, UROB TO!“ a „ROMANTIKA STÁLE ŽIJE!“

Na moment sa mi zdalo, že som niekde zle odbočila, ale potom som spoznala praktikantku, ktorá vo svojej kóji vkladala signálne výťažky (brožované knihy, ktoré ešte nie sú v konečnej verzii) do obálok skoro zúrivo rýchlou, a zdalo sa, že sa už-už rozplače.

Môj nový šéfredaktor nestrácal čas, všetko zo stien hneď poodlepoval a veniec pre šťastie hodil do koša. Nevedela som, či je to dobré alebo zlé znamenie.

Na konci pôsobenia Tabithy Margravesovej vo Falcon House sme sa často nepohodli. „Romance veria v šťastné konce. Odkáž to *Ann*,“ vravela uštipačne, pretože v tejto situácii som *Ann* bola ja.

„Ale *Ann* v ne už neverí,“ odsekla som vždy a som si istá, že keď plánovala svoju rezignáciu a dôchodok na Floride, obe sme už rozmýšľali, ako sa tej druhej zbaviť. Ona totiž verila na lásku – neviem ako, bolo to nepochopiteľné.

A ja som dobre chápala, že láska je lož.

Láska znamená znášať niekoho päťdesiat rokov, aby vás mal kto pochovať, keď zomriete. Dobré to viem, moja rodina sa totiž živí smrťou.

Keď som to Tabithe povedala, len zhodnotila, že som hrubá. Podľa mňa som realistka.

A v tom je rozdiel.

Sadla som si na jednu z dvoch stoličiek pred kanceláriou, s kaktusom v lone som čakala a prezerala si instagram. Moja mladšia sestra pridala fotku so starostom nášho mesta – zlatým retríverom – a mne sa až bolestivo začnelo za domovom. Chýbalo mi domáce počasie, pohrebný ústav, mamino úžasné vyprážené kura.

Ktovie, čo dnes varí na večeru.

Stratená v myšlienkach som nepočula, ako sa otvorili dvere kancelárie, až kým hlboký mužský hlas nepovedal: „Prepáčte, že som vás nechal čakať, podďte ďalej.“

Od prekvapenia som vyskočila na nohy. Som pred nesprávnou kanceláriou? Zrakom som prebehla kóje naokolo – naľavo hnedovlasá premotivovaná praktikantka hádzala knihy do obálok, napravo vedúci ľudských zdrojov plakal nad šalátom. Určite je to tá správna kancelária.

Muž si netrpezlivo odkašľal.

Kaktus som si silnejšie pritisla k hrudi, cítila som, ako od tlaku kvetináčik takmer praskal, a vošla som do kancelárie.

Úplne som zamrzla.

Muž sedel v koženom kresle, v ktorom tridsaťpäť rokov (dlhšie než som nažive) sedávala Tabitha Margravesová. Stôl, ktorý bol predtým preplnený porcelánovými čajkami a fotkami jej psa, bol teraz uprataný a zorganizovaný, všetko malo svoje miesto. Navyše bol takmer dokonalým odrazom muža, ktorý za ním sedel: bol príliš bezchybný, vyžehlená biela košeľa sa mu napínala na širokých ramenách a rukávy vyhrnuté po lakte odhaľovali jeho desivo atraktívne predlaktia. Čierne vlasy mal uhladené dozadu, aby mu nepadali do dlhej tváre, na ktorej o to viac vynikal jeho rovnako dlhý nos, a na ňom spočívali čierne štvorcové okuliare. Tvár mal posiatu jemnými kými pehami – jednu mal na pravej strane nosa, dve na líci

a ďalšiu tesne nad pravým hrubým obočím. Vyzerali ako súhvezdie. Na chvíľu som zatúžila zobrať fixku a pospájať ich, aby som zistila, aký mýtus ukrývajú. Vzápätí som si uvedomila, že...

Ó!

Bol sexy. A už som ho niekde videla. Na dákom vydavateľskom podujatí s Rose alebo s mojím bývalým. Nevedela som si spomenúť na meno, ale určite som ho už viackrát videla. Zadržala som dych, keď som rozmýšľala, či ma aj on spoznal. Žeby?

Na okamih sa mi zdalo, že áno. Rozšírili sa mu zreničky, len trošičku. Dost' na to, aby som ho podozrievala, že niečo vie. A potom ten okamih pominul.

Odkášľal si.

„Takže vy ste asistentka Ann Nicholsovej,“ začal rozhovor bez jediného zaváhania. Postavil sa a obišiel stôl, aby mi podal ruku. Bol... neskutočne vysoký. Zrazu som zaváhala, či nie sme v rozprávke o Jankovi a čarovnej fazuli a on je veľmi mohutná fazuľa, na ktorú som vážne, ale vážne chcela vyliezť...

Nie. Nie, Florence! Ty nemravnica, hrešila som samu seba. Nechceš naňho vyliezť ako na strom, pretože je to tvoj nový šéfredaktor, a tak je veľmi, nesmierne, úžasne nevhodný na lezenie!

„Florence Dayová,“ potriasla som mu nastavenou rukou, ktorou tú moju skoro celkom obopol v pevnom stisnutí.

„Benji Andor, ale hovorte mi Ben,“ predstavil sa.

„Florence,“ zopakovala som šokovaná, že dokážem vôbec niečo vysloviť.

Kútiky pier sa mu jemne zdvihli do úsmevu. „Už ste vraveli.“

Vydesená som si rýchlo odtiahla ruku. „Bože môj! Máte pravdu. Pardon.“ Trochu pritvrdo som pristála na nepohodl-

nej stoličke z Ikey a kaktus mi nehybne zakotvil na kolenách. Líca mi úplne horeli. Cítila som to, takže aj on iste videl, že sa červenám.

Posadil sa a vyrovnal si pero na stole. „Rád vás spoznávam. Prepáčte, že som vás nechal čakať, v metre bolo dnes ráno hotové peklo. Erin mi stále pripomína, že nemám chodiť linkou B, a ja na ňu aj tak vždy idem ako hlupák.“

„Alebo masochista,“ dodala som ešte skôr, ako som sa stihla zastaviť.

Rozosmial sa. „Možno oboje.“

Zahryzla som si do líca, aby som skryla úsmev. Mal nádherný smiech. Hlboký, hrdelný a hrmivý.

Ach, nie, vôbec to nejde podľa plánu.

Urobila som naňho dobrý dojem, ale to sa do piatich minút zmení. Ani ja zo seba nemám dobrý dojem, keď tu takto sedím. Prečo som si myslela, že ak mu darujem kaktus, bude to jednoduchšie?

Posunul sa na stoličke a narovnal pero, tak aby ležalo rovnobežne s klávesnicou. Všetko v jeho kancelárii bolo zorganizované. Zdalo sa mi, že je typ človeka, ktorý si v kníhkupectve všimne, že nejaká kniha je na nesprávnom mieste a vráti ju tam, kam patrí.

Všetko malo svoje miesto.

On mal organizované diáre, ja rozhádzané lepiace lístky.

Možno to bolo dobré znamenie. Bol typ človeka, ktorý nemá čas ani chuť na hlúposti, a takí ľudia sú zriedka romantickí. Nebude na mňa hľadiť s polutovaním, keď mu konečne poviem, že neverím na zaľúbené romány. Len vážne prikývne a dokonale ma pochopí. To bude určite lepšia reakcia, ako keď na mňa Tabitha Margravesová hľadela svojimi tmavými smutnými očami a spýtala sa ma: „Prečo už neveríš na lásku, Florence?“

Lebo keď si pričasto dávate ruku do ohňa, naučíte sa, že sa vždy len popáľite.

Môj nový šéfredaktor sa zahniezdil v kresle. „Mrzí ma, že pani Nicholsovej sa dnes nepodarilo prísť. Rád by som ju stretol,“ začal a vytrhol ma zo zamyslenia.

Aj ja som sa pomrvila na stoličke. „Tabitha vám nevravela? Nikdy neodchádza z Mainu. Tuším býva na dákom ostrove. Znie to dobre, aj ja by som odtiaľ nerada odchádzala. V Maine je vraj pekne.“

„To je! Vyrástol som tam,“ povedal. „Videl som tam veľa losov, sú obrovské.“

Nie si aj ty spolovice los? pošepol mi môj zradný rozum a ja som sa strhla, lebo to bolo *veľmi* neslušné a *veľmi* zlé. „Aspoň vás to pripravilo na newyorské potkany.“

Zase sa zasmial, no tentoraz ho to prekvapilo. Aj jeho biely úsmev bol úchvatný. Žiaril mu až z očí, ktoré sa z hnedej farby roztopili do okrovej. „Na tie ma nič nemohlo pripraviť. Videli ste tie na Union Square? Prisahám, že na jednom som videl sedieť džokeja.“

„Aha, to ste nepočuli? Na stanici na Osemnástej bývajú potkanie dostihy.“

„Chodíte tam často?“

„Samozrejme. Bývajú tam aj myš-karné bály.“

„Páni, keď ide o slovné hry, myš-lí vám to fakt rýchlo.“

Skoro som vybuchla smiechom a odvrátila som zrak. Hlavne sa nepozerať naňho. Páčil sa mi totiž jeho šarm a to som nechcela. Neznášam niekoho sklamať a...

Odkiaľšal si a spustil: „Nuž, pani Dayová, musíme si pohovoriť o Anninom ďalšom románe...“

Ešte pevnejšie som stisla kaktus v náručí. Zrak mi skákal z jednej prázdnej steny na druhú. V kancelárii nebolo nič, na

čo by sa dalo pozerat'. Kedysi bola plná takých vecí – ume-
lých kvetov, fotiek, zarámovaných obalov kníh na stenách.
Ale teraz tam visel len zarámovaný magisterský diplom z li-
teratúry.

„Musí to byť romanca?“ vybafla som.

S prekvapením naklonil hlavu. „Vychádza v edícii roman-
tickej literatúry.“

„Ja viem, ale... Viete, Nicholas Sparks píše depresívne kni-
hy a John Green píše melodrámy s chorými postavami. Mys-
líte, že by som ja – teda *pani Nicholsová*. Myslíte, že by mohla
napísať radšej niečo také?“

Chvíľu mlčal. „Myslíte tragédiu.“

„To nie. Stále by to bola lovestory! To je samozrejmé. Ale
nemala by dokonalý šťastný koniec.“

„Máme to tu postavené na šťastných koncoch,“ povedal
pomaly a uvážene.

„Ale to je klamstvo, však?“

Stisol pery.

„Romantika je mŕtva a toto celé je len fraška.“ Vybafla
som, skôr ako to môj rozum schválil, a hneď ako som tie slo-
vá zo svojich úst počula, mykla som sa. „Nemyslela som to...
Ann to tak nevidí, to je len môj názor...“

„Ste jej asistentka alebo šéfredaktorka?“

Akoby mi dal facku. Zrak mi preblysol späť a upriamil sa
naňho. Jeho oči už nemali okrovú vlúdnosť, drobné vrásky
z úsmevu sa vyhladili do masky bez akéhokoľvek citu.

Stisla som kaktus. Stal sa z neho môj druh v boji. Takže ne-
vie, že som Annina ghostwriterka. Tabitha mu to nepovedala
alebo zabudla povedať – len jej to vykĺzlo, hups! A musím mu
to povedať ja.

Je predsa môj šéfredaktor.

Ale bola som trochu zatrpknutá a zahanbená a nechcela som to urobiť. Nechcela som, aby videl, akú veľkú časť svojho života nemám pod kontrolou, aj keď by som ako Annina ghostwriterka mala, nie?

Malo by sa mi dariť lepšie, nie?

Keď som vyrastala, moja mama čítala knihy Ann Nicholsovej, tak som ich čítala aj ja. Keď som mala dvanásť, vkradla som sa do uličky s romantickými knihami v knižnici a potichu som si tam čítala *Les snov*. Jej katalóg som poznala odpredu-odzadu ako obohranú diskografiu mojej oblúbenej kapely.

A potom som sa stala jej perom.

Na obálke bolo stále Annino meno, ale *Pravdepodobnosť lásky*, *Záletníkovho sprievodcu dvorením* a *Bozk pod hviezdnu kulisu* som napísala ja. Posledných päť rokov mi Ann Nicholsová poslala šek, aby som napísala knihu, a ja som to spravila. A potom slová z tých kníh – moje slová – chválili v knižných recenziách všade od *New York Times* až po *Vogue*. Tie knihy ležali na policiach vedľa kníh Nory Robertsovej, Nicholasa Sparksa a Julie Quinnovej, a boli to *moje knihy*.

Písala som pre romancovú veľikánku, čo by iní za takú prácu dali. A ja... Ja som zlyhávala.

A možno som už zlyhala úplne. Chcela som použiť svoj posledný tromf – napísať knihu, ktorá je o hocičom inom, len nie o šťastnom konci. A on to odmietol.

„Pán Andor,“ začala som roztraseným hlasom, „pravda je, že...“

„Ann musí rukopis doručiť podľa termínu,“ prerušil ma chladným hlasom, ktorý nemá čas na hlúposti. Mala som pocit, že sa scvrkávam a pomaly sa strácam v tvrdej stoličke z Ikey.

„To je zajtra,“ šepala som.

„Áno, zajtra.“

„A ak nemôže?“

Stisol pery a ostala z nich len tenká čiarka. Jeho ústa boli celkom široké s jemne zdvihnutými kútikmi, ktoré odhalili to, čo jeho bezvýrazová tvár skrývala. „Koľko času potrebuje?“

Rok. Desať rokov.

Celú večnosť.

„Hm... mesiac?“ spýtala som sa s nádejou.

Tmavé obočie mu vystrelilo dohora. „V žiadnom prípade.“

„Takáto práca chce čas!“

„To chápem,“ odpovedal, až ma myklo. Zložil si okuliare s tmavým rámom a zahľadel sa na mňa. „Môžem k vám byť úprimný?“

Nie, v žiadnom prípade. „Áno?“ zaváhala som.

„Ann už požiadala o tri odloženia termínu, takže aj keby sme rukopis dostali zajtra a chceli by sme dodržať plán, musel by prejsť len rýchlou revíziou a zalomením – a to ak by sme ho naozaj dostali zajtra. Toto je Annin veľký jesenný knižný hit. Romanca so šťastným koncom. Tak ju všetci poznajú. A to sme si u nej objednali. Už máme pripravené aj promo. Dokonca možno získame celú dvojstránku v *New York Times*. Pre túto knihu robíme veľa, preto som tlačil na Anninu agentku, aby mi s ňou dohodla stretnutie. A ona ma skontaktovala s vami, jej asistentkou.“

O tom som vedela. Annina agentka Molly Steinová sa veľmi nepotešila, keď jej kvôli knihe volali. Myslela si, že všetko ide hladko. Nemala som srdce povedať jej, že to tak nie je. Molly sa o môj ghostwriting veľmi nezaujímal. Toto bola posledná zo štyroch kníh, na ktoré bola uzavretá zmluva, takže verila, že to nepokašlem.

Ale mýlila sa vo mne.

Nechcelo sa mi ani len pomyslieť na to, ako by o tom Molly informovala Ann. Ani na to, aká by Ann bola sklamaná.

Stretla som sa s ňou len raz a na smrť som sa bála, že ju sklammem. Chcela som sa tomu vyhnúť.

Bola mi vzorom. A ten pocit, keď sklamate niekoho, kto je vám vzorom, je nanič, aj keď ste dieťa, aj keď ste dospelý.

Benji pokračoval: „Nech už pani Nicholsovej bráni v dokončení rukopisu čokoľvek, už to nie je len môj problém, ale aj problém marketingového a produkčného oddelenia. Ak chceme dodržať plán, potrebujeme ten rukopis.“

„Ja viem, len...“

„A ak nám ho nedoručí,“ dodal, „obávam sa, že do toho budeme musieť zatiahnuť aj právne oddelenie.“

Právne oddelenie. Takže by šlo o porušenie zmluvy. Moje zlyhanie by bolo také veľké, že by sa nedalo napraviť. Nesklamala by som len Ann, ale aj jej vydavateľa a čitateľov. Skrátka všetkých.

Už som tak raz pohorela.

Kancelária sa buď začala zmenšovať, alebo som mala začat paniky. Dúfala som, že je to tá prvá možnosť. Moje nádychy boli zrazu plytké a rýchle. Dýchalo sa mi ťažko.

„Slečna Florence? Ste v poriadku? Ste akási bledá,“ oslovil ma, ale jeho hlas znel, akoby bol na míle vzdialený. „Chcete sa napiť?“

Paniku som rýchlo odložila do malej škatuľky hlboko v mojom podvedomí, kde bolo aj všetko ostatné. Všetkyulé veci. Veci, ktoré som nechcela riešiť. Veci, ktoré som nedokázala riešiť. Bola to užitočná škatuľka. Všetko som do nej zavrela a dobre som ju zamkla. Prinútila som sa usmiať. „Nie, nie, som v poriadku. Len je to veľa informácií naraz. A... máte pravdu. Samozrejme, že máte pravdu.“

Zdalo sa, že pochybuje. „Tak zajtra?“

„Áno,“ zahundrala som.

„Dobre. Pozdravte odo mňa pani Nicholsovú a odkážte jej, že sa veľmi teším na našu spoluprácu. A, prepáčte, to je kaktus? Až teraz som si ho všimol.“

Pozrela som na sukulent v mojom lone, na ktorý som úplne zabudla v panike, ktorá trieskala na steny škatuľky v mojej hlave s rinčiacou zámkou a chcela sa oslobodiť. Mala som pocit, že tohto muža nenávidím a ak v jeho kancelárii ostanem dlhšie, buď doňho ten kaktus hodím, alebo sa rozplačem.

Možno oboje.

Vyskočila som zo stoličky a sukulent som položila na kraj stola. „Je to darček.“

Potom som si zobrala tašku, otočila som sa na podpätku a odišla z vydavateľstva Falcon House. Držala som sa, až kým som sa nevytackala z otočných dverí budovy do sviežeho aprílového dňa a necítila som, že sa čoskoro zosypem.

Zhlboka som sa nadýchla a do dokonale modrej popoludňajšej oblohy som zakričala nadávku, ktorá vystrašila holuby na boku budovy.

Potrebovala som sa napiť.

Nie, potrebovala som knihu. Triler s vražednou zápletkou. Hannibal. Lizzie Bordenová – čokoľvek postačí.

Možno potrebujem oboje.

Určite potrebujem oboje.

Veľký rozchod

NIEŽEBY SOM tú knihu nedokázala dokončiť.

Len som nevedela ako.

Od veľkého rozchodu už prešiel rok. Každý taký rozchod aspoň raz v živote zažije. Poznáte to, však? Keď sa skončí láska, ktorú ste videli ako celoživotnú. A namiesto toho vám niekdajšia milovaná osoba vyreže srdce plastovým príborom a naservíruje ho na striebornom podnose s kečupovým nápisom STRČ SA. Takto pred rokom som si v jeden odporne daždivý aprílový večer vyniesla z bytu všetky svoje veci a už nikdy som sa za ním neobzrela. Neľutovala som to. To, že som to s ním ukončila, *nikdy* nebudem ľutovať.

Lutujem len to, že som bola typ dievčaťa, ktoré sa zaľúbi do niekoho, ako je on.

Potom sa čas len plazil. Najprv som skúsila každý deň vstať, sadnúť si na gauč s laptopom a písať, ale nedokázala som to. Teda dokázala, ale napísať jedno slovo bolo, akoby mi vytrhli zub. A aj tak som všetko na druhý deň vymazala.

Akoby som jeden deň vedela, ako písať, poznala som všetky scény, vedela som, kedy nastanú milé stretnutia a romantické momenty, vedela som, ako presne hlavnej hrdinke chutia jeho bozky... a na druhý deň to všetko zmizlo. Všetky slová zmrzli v snežnej búrke a ja som ich nevedela rozmraziť.

Už si ani nespomínam, kedy som prestala otvárať ten wordový dokument, kedy som prestala medzi riadkami hľadať romantiku. Ale stalo sa to a teraz ma to dohnalo až na okraj útesu zvaného Zúfalstvo, odkiaľ som hľadela do rokliny menom Benji Andor.

Bezmyšlienkovite som prstami prechádzala po chrbtoch kníh v McNally Jackson, malom kníhkupectve uprostred štvrte Nolita. Očami som prechádzala rady názvov a priezvisk až do ďalšej uličky – romantická literatúra – a rýchlo som prekĺzla radšej k sci-fi a fantasy. Ak som sa na ne nepozerala, neexistovali.

Nikdy som si nepredstavovala, že budem ghostwriterka. Keď som si našla prvú agentku a predala prvú knihu, myslela som si, že ma začnú pozývať do knižných panelových diskusií a na literárne podujatia. Myslela som si, že som konečne našla dvere pred schodiskom, po ktorom vystúpim vyššie a vyššie až k svojej životnej kariére. Lenže tie dvere sa zatvorili tak rýchlo, ako sa aj otvorili, a poslali mi e-mail so slovami „S ľútosťou Vám oznamujeme...“ – akoby neúspech mojej knihy bola moja vina. Akoby som ja, dievča s prakticky neexistujúcou základňou sledovateľov na sociálnych sieťach, bez peňazí a takmer bez kontaktov, bola zodpovedná za osud knihy, ktorú vydala multimiliónová spoločnosť so všetkými zdrojmi a konexiami tohto sveta.

Možno to aj bola moja vina.

Možno som nespravila dosť.

Ale to je jedno, teraz som už tu a píšem pre autorku romantických kníh, ktorú som stretla len raz. A aj to čoskoro pokašlem, ak tú sprostú knihu nedokončím. Poznám svoje postavy: Amelia je uštipačná baristka, ktorá sníva o kariére hudobnej reportérky, a Jackson gitarista, ktorý uteká pred stabilitou vo vyhnanstve zo svetla reflektorov. Spolu sú uväznení na dovolenke na malom škótskom ostrove, pretože ich byt zarezervovaný cez Airbnb bol omylom prenajatý obom v tom istom termíne. Ostrov je kúzelný a ich romanca je rovnako nabitá energiou ako búrky, ktoré sa na ostrov valia od Atlantiku. Ona však potom zistí, že on jej klamal o svojej minulosti. A ona klamala jemu, pretože aj keď chyba s prenájmom vznikla náhodne, ona sa ju rozhodla využiť na to, aby si získala šéfredaktora časopisu *Rolling Stone*.

Ten príbeh bol asi príliš podobný tomu môjmu. Ako sa mohli dvaja ľudia udobriť a znovu si veriť, ak sa už zamilovali do lží, ktoré si navzájom povedali?

Ako môžu ďalej pokračovať?

Keď som sa naposledy pokúšala napísať tú scénu – tú s uzmierením, keď sa stretnú v mrazivej škótskej búrke, otvorila si srdcia a všetko napravia –, Jacksona zabil blesk.

Bolo by to skvelé, keby som pre niekoho písala vysnívané odvety, ale to nebola moja práca.

Začala som sa prehrabávať v sekcii kníh J. D. Robba z druhej ruky, keď mi v taške začal vibrovať mobil. Kým som ho v nej lovila, modlila som sa, aby to nebola agentka Ann Nicholsovej, Molly.

Nebola.

„Skvelé načasovanie,“ zdvihla som telefón. „Mám problém.“
Môj brat sa zasmial. „Takže to stretnutie veľmi nevyšlo?“
„Vôbec nie.“

„Vravel som ti, nech ho privítaš orchideou a nie sukulentom.“

„Nemyslím si, že na vine bola rastlina, Carver.“

Zasmial sa. „Dobre, dobre, tak aký je to problém? Je sexy?“

Vytiahla som z police knihu, ktorá nepatrila medzi politické trilery – *Červená, biela a kráľovská modrá* od Casey McQuistonovej –, a rozhodla som sa vrátiť ju späť do sekcie romantickej literatúry, kam patrila.

„Dobre, tak dva problémy.“

„Preboha, až taký sexy?“

„Pamätáš si tú knihu, čo som ti požičala? Od Sally Thorneovej? *Hra na lásku a nenávisť*?“

„Vysoký stoik, ale nevšedný, stenu v spálni vymaloval farbou jej očí?“

„Presne! Ale jeho oči sú hnedé. Akože čokoládovohnedé.“

„Ferrero?“

„Nie skôr ako horká Fidorka, ktorú si užívaš v najhorší deň menzesu.“

„Dokelu.“

„Hej, a keď som sa predstavovala, povedala som svoje meno... dvakrát.“

„Neverím.“

Zastonala som. „Len ver. A potom mi už znova nepredĺžil termín na román. Musím ho dokončiť. A musí mať šťastný koniec.“

Zachichotal sa. „To ti povedal?“

„Áno.“

„Neviem, či ma tým vzrušuje viac alebo menej...“

„Carver!“

„Čo? Mám rád mužov, ktorí vedia, čo chcú!“

Mala som chuť zaškrtiť ho cez telefón. Carver bol prostredný z detí Dayovcov a jediný, kto vedel, že som ghostwriterka.

Musel mi prisahať, že to nevyzradí, inak nechám jeho trápnu stredoškolskú fanfikciu s Hughom Jackmanom vytlačiť v miestnych novinách. Len také jemné súrodenecké vydieranie. No nevedel, pre koho píšem. A neustále sa to snažil uhádnuť.

Prešla som do časti s romancami, kde ma z políc pohľadom spaľovali polonahí muži, a knihu som vložila do časti M.

Carver sa spýtal: „Nuž, nechcem tam zachádzať, ale musím: čo spraviš s tým rukopisom?“

„Neviem,“ odpovedala som pravdivo a všetky tituly na policiach sa mi zlievali.

„Možno je čas skúsiť niečo nové?“ navrhol. „Písanie už pre teba zjavne nefunguje a si príliš geniálna, aby si sa skrývala za Norou Robertsovou.“

„Nepíšem pre Noru.“

„Aj keby si písala, tak mi to nepovieš,“ skonštatoval.

„Ale nie je to Nora.“

„M-hm.“

„Vážne nie.“

„Nicholas Sparks? Jude Deverauxová? Christina Lauren? Ann Nicholsová?“

„Je tam otec?“ prerušila som ho a pohľad mi spadol na N. Nicholsovú. Prstami som prešla po chrbte *Lesy snov*.

Carverovi som na hlase počula, že sa mračí. „Ako vieš, že som v pohrebnom ústave?“

„Voláš mi len vtedy, keď sa nudíš v pohrebnom ústave. V technologickej firme dnes nebolo veľa práce?“

„Chcel som odísť skôr. Otec práve končí stretnutie s klientom,“ dodal. Znamenalo to, že hovorí s pozostalými o pohrebných plánoch, rakvách a cenách.

„Už si s ním hovoril?“

„O bolestiach v hrudníku? Nie.“

Odmietavo som vzdychla. „Mama vraví, že stále nechce ísť k doktorovi Martinovi.“

„Poznáš otca, nakoniec si nájde čas.“

„Myslíš, že by ho do toho mohla dotlačiť Alice?“

Alice *veľmi* dobre šlo presvedčať otca, aby robil veci, do ktorých sa mu nechcelo. Bola z nás najmladšia a otca mala pevne omotaného okolo prsta. Už len pri *predstave*, že by ju sklamal, sa cítil tak zle, že by jej zniesol aj modré z neba. Bola tiež tá z nás, ktorá sa rozhodla pracovať v rodinnej firme. Bola jediná, ktorá to tak aj chcela.

„Už mu to vravela,“ odvetil Carver. „Tento víkend majú tuším tri pohreby. Budúci týždeň tam určite pôjde, to už bude mať viac času. A je v pohode. Keby sa niečo stalo, má tu mamu.“

„Prečo len musí byť taký tvrdohlavý?“

„To vravíš ty?“

„Ha-ha.“ Vybrala som si dve sci-fi knihy a jednu rozkošne vyzerajúcu brožovanú. *Howlov putujúci zámok* od Diany Wynne Jonesovej. Pri nakupovaní kníh sa mi vždy zlepšila nálada, aj keď som ich nikdy neprečítala. „Môžeš to aspoň skúsiť? Presvedčiť otca, aby šiel čo najskôr?“

„Jasné, ak ho ty presvedčíš, aby si vzal deň voľna...“

Počula som, ako naňho otec v pozadí kričí: „Presvedčiť koho? O čom?“

Carver rukou prikryl telefón (aj keď to mojím ušiam vôbec nepomohlo) a krikom mu odpovedal: „Ale nič, starký! Choď si vypíť actimel. Hej! Veď len žartujem. Čo je, mami? Mám ti s niečím pomôcť? Jasné! Tu máš svoje druhé najobľúbenejšie...“

„Nie som druhá najobľúbenejšia,“ skočila som mu do reči.

„Dobre, maj sa!“

Na druhom konci telefónu som počula šramot, keď ho Carver rýchlo podával otcovi. Vedela som si to živo predstaviť – Carver hodil telefón otcovi a otec sa naňho zahnal, ale minul, lebo musel chytiť telefón, a Carver sa prešmykol do inej miestnosti za mamou a celý čas sa smial.

Otec si dal telefón k uchu a zazvučal v ňom jeho výrazný, búrlivý hlas. „Holubička! Ako je vo Veľkom jablku?“

Srdce mi poskočilo, keď som začula jeho hlas, ktorý sa ozýval v Carverovom smiechu v pozadí. Rodina mi chýbala viac, ako som si často chcela priznať. „Dobre.“

„Ješ dost? Piješ dost vody?“

„To by som sa mala pýtať ja teba.“ Vyšla som z uličky a sadla som si na schodíky s taškou a knihami v náručí. „Starký.“

Takmer som počula, ako prevrátil očami. „Som v pohode. Moje staré kosti ma zatiaľ nesklamali. Ako sa darí mojej najstaršej dcére? Už si v meste ulovila dákeho fešáka?“

Uškrnula som sa. „Vieš, môj život nie je len o randení, oci. Láska nie je všetko.“

„Odkedy je moja nádherná najstaršia dcéra taká zatrpknutá? Je to tragédia,“ lamentoval a hlboko si vzdychol. „Splodili ju predsa bedrá plné lásky.“

„Fuj, oci!“

„Keď som spoznal tvoju mamu, tak ma očarila...“

„Oci.“

„... že sme z hotela nevyšli tri dni. *Tri dni!*“

„Oci.“

„Pery mala ako svieže lupene ruží...“

„Chápem, chápem! Ja len... Nemyslím, že som pripravená na nový vzťah. Asi už nikdy nebudem.“

„Možno ňa vesmír prekvapí.“

Z neznámeho dôvodu sa mi pred očami zjavila výrazná tvár môjho nového šéfredaktora. No určite. Palcom som prešla po stránkach jednej z kníh, ktoré mi ležali v lone, a tie jemne zarapkali. „Ako sa darí rodinnému podniku?“

„Lepšie sa už nemôže,“ odpovedal otec. „Pamätáš si doktora Choa? Tvojho ortodontistu?“

„Alice vrela, že zomrel.“

„Ale bol to pekný pohreb. Nádherné počasie na apríl. Vietor roztancoval konáre stromov, to mi ver. Skvelá rozlúčka,“ povedal a trochu tichším hlasom dodal, „aj sa mi po nej poďakoval.“

Prehltla som hrču, ktorá sa mi zasekla v hrdle, lebo keby to počul ktokoľvek iný, myslel by si, že otec sa zbláznil. A možno aj bol trochu bláznivý. No ak bol bláznivý on, tak aj ja. „Naozaj?“

„Bolo to pekné. Dostal som pár nápadov na vlastný pohreb.“

„Toho sa tak skoro nedočkáš,“ zažartovala som.

„To dúfam! Možno aspoň potom prídeš domov.“

„Celé mesto by o mne hovorilo.“

Zasmial sa, aj keď trochu trpko. Obaja sme to tak cítili. Veď vlastne preto som odišla. Preto som neostala v Mairmonte. Preto som ušla tak ďaleko, ako som mohla, kde nikto nepoznal môj príbeh.

Ak totiž vyriešite v trinástich vraždu vďaka rozhovorom s duchmi, presne tak to napíšu aj do novín.

MIESTNE DIEVČA VYRIEŠILO VRAŽDU S POMOCOU DUCHOV

Iste si viete predstaviť, že niečo také sa s vami bude dlho ťahať. Na strednej som nebola príliš populárna a po tejto záležitosti by niekto so mnou na ples išiel len cez svoju mŕtvolu.

Carver a Alice ich nevideli, ani otcova mladšia sestra Liza či mama. Len my dvaja.

My jediní sme tomu rozumeli.

Ďalší dôvod, prečo mi bolo lepšie samej.

„Prosím, choď budúci týždeň k doktorovi Martinovi...“ začala som, ale prerušil ma.

„Ach, mám ďalší hovor. Ozvem sa ti ešte, dobre, holubička? Nezabudni zavolať mame!“

Vzdychla som si, skôr rezignovane než sklamane. „Lúbim ťa, oci.“

„Ja teba viac!“

Zložil a konečne som si všimla, ako na mňa zazerá predavačka, že sedím na schodíkoch. Vyskočila som, rýchlo som sa ospravedlnila, že zavadziam, a precupkala som k pokladnici.

Na spisovateľskej práci bolo len málo výhod, ale jednou z nich bolo, že si môžem knihy odpísať z daní. Aj keď si ich nikdy neprečítam. Aj keby som z nich postavila knižný trón, na ktorý by som sa posadila a plakala popri tom, ako by som si nalievala jeden pohár merlotu za druhým.

Aj tak to za to stojí.

A vďaka tej malej dávke serotonínu som nemala až takú chuť niekoho zabiť. Knihy som si napchala do batoha a odišla som na najbližšiu stanicu, z ktorej išlo metro do Jersey. Na stanicu na Deviatej ulici to bolo asi dvadsať minút pešo, ale popoludnie bolo slnečné a môj hrubý kabát ma chránil pred posledným štipľavým mrazom sezóny. Mala som rada dlhé prechádzky po New Yorku. Kedysi mi pomáhali vyriešiť problémy s príbehom alebo zistiť, ako napraviť scénu, ktorá tak úplne nefungovala. Nech som však šla akokoľvek ďaleko, žiadna prechádzka za posledný rok mi nedokázala podnietiť

mozog, aby zase začal tvoriť. Ani dnes, v predvečer posledného rozuzlenia.

Na Deviatej ulici som zišla do útrob metra. V stanici bolo oveľa teplejšie ako vonku. Ako som cestou na perón brala schody po dvoch, rozopla som si kabát a odmotala šál, aby mi nebolo horúco.

Na metre, ktoré zastalo v stanici, zapíпали dvere. Laktami som sa pretlačila do preplneného vozňa, oprela som sa o dvere na jeho druhej strane a pripravila som sa na dlhú cestu. Metro sa znova rozbehlo a jemne sa knísalo z jednej strany na druhú. Cez okno som sledovala, ako sa popri ňom premieňajú svetlá.

Nevšímala som si ligotavú priesvitnú ženu, ktorá stála o pár ľudí ďalej a nejakým zázrakom si našla prázdne miesto. Uprene na mňa hľadela, až kým metro nezastalo v ďalšej stanici, nesadla som si na miesto, ktoré sa práve uvoľnilo, a nezačítala sa do jednej zo svojich nových kníh.

Otec by sa hneval pre to, čo som práve urobila. Povedal by mi, aby som jej dala šancu. Aby som si sadla a vypočula si jej príbeh.

Zvyčajne si hľadali len poslucháča.

Lenže ja som ducha ignorovala, tak ako som to robila už skoro desať rokov v tomto meste. Bolo to jednoduchšie, keď bolo okolo veľa ľudí. Mohli ste predstierať, že je to len ďalšia postava v dave. A tak som predstierala. Metro PATH prešlo cez rieku Hudson do Jersey, duch zablikal a zmizol.